

a trust again
folytatása

feel again

érez újra!

fine
selection

MONA KASTEN

MONA KASTEN

feel again
érezz újra!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Mindenkinek, aki csak egy kicsit hajlott meg.
Mindenkinek, aki minden napban egy új esélyt lát.
Mindenkinek, aki nem az, mint amit mondanak róla.*

feel again lejártsági lista

- Lovesick* – Banks
Fuck With Myself – Banks
Better – Banks
Neptune – Sleeping At Last
Sweeter Bitter – 1ST VOWS
There Are Things That You And I Can Never Be – Gersey
10 d E A T h b R E a s T – Bon Iver
The Fear – Ben Howard
A Lack Of Color – Death Cab For Cutie
With Me – Sum41
The Hurt Is Gone – Yellowcard
Believe – Yellowcard
Not Good For Me – Hayden Calnin
Ultra-Beast – Hayden Calnin
The Funeral – Band of Horses
Idfc – Blackbear
Worthless – Bullet For My Valentine
Never Be Like You – Flume feat. Kai
Body Say – Demi Lovato
Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

1. fejezet

M A FENÉT CSINÁLOK ITT VOLTAKÉPPEN?

Nem először tűnődtem el ezen az este folyamán. Pedig igazából minden épp olyan volt, mint máskor: egy csomó ember vett körül, mégis teljesen egyedül éreztem magam. Ez az érzés nem jelentett számomra semmiféle újdonságot. Valójában inkább ez volt az alapállapotom. De itt, ebben a klubban, egy csomó újdonsült szerelmespár jelenlétében, akik egyetlen másodpercre sem tudták levenni egymásról a szemüket, valahogy különösen elviselhetetlenek tűnt.

Vagy hogy másképp fogalmazzak: uralkodnom kellett magamon, hogy ne hányjak az asztalra.

Az, hogy a baráti társaságunkból két pasival is volt köztünk valami a közelmúltban, nem tette éppen könnyebbé a dolgot. Főként, hogy mindkét történet számomra meglehetősen megalázó módon ért véget. Ethan szemrebbenés nélkül küldött el „élete szerelméért” – Monicáért, és Kaden sem méltatott második találkozóra attól a pillanattól kezdve, hogy Allie felbukkant a küszöbén. Időközben azóta már eltelt egy év.

Vajon van bennem valami, ami elüldözi tőlem a pasikat, és ami mindegyiküket a legelső adandó alkalommal egy tartós kapcsolatba taszítja?

Na és akkor mi van? Hiszen arról szó sincs, hogy én valami komoly kapcsolatot keresnék.

Elnéztem a körülöttem turbékoló párocskákról, és inkább a táncparkettet figyeltem. Ott pedig észrevettem azt a vörös hajú, gumilabdaként pattogó lányt, aki miatt egyáltalán eljöttem ebbe a kócerájba. Nemrég ugyanis egy kiadó szerződést kötött Dawnnal az egyik könyvére, ezért hívott el ide minket ünnepelni. És mivel Dawn nemcsak a lakótársam, hanem az egyetlen igazi barátnőm is, vele tartottam. Bár csak nagyon ritkán mutatom ki nyíltan: a barátsága fontos számomra.

Jobb oldalról cuppogás hangja ütötte meg a fülem, és küzdöttem az ellen, hogy ne vágjak undorodó képet. Akármennyire kedveltem is Dawnt, az, hogy Kadent és Allie-t smárolás közben nézzem és hallgassam, már túl sok volt a jóból. Égető szükségem támadt még egy italra, ha ezt az estét ki akarom bírni.

– A bárpulthoz megyek. Te is kérsz még valamit? – kérdeztem a mellettem ülő srácot. Ostoba módon elfelejtettem a nevét, pedig Dawn már biztosan legalább százszor bemutatott minket egymásnak. Valami I betűs volt. Ian, Idris, Illias... A nevekkel mindig is hadilábon álltam. Ezért a legtöbb embernek beceneveket találtam ki, amikor először találkoztam velük. Az övé a „Kocka” lett.

Teljesen úgy nézett ki, mint aki abszolút nem idevaló. Először is farmeringet viselt csokornyakkendővel. Komolyan, *csokornyakkendőt* viselt. Kék pöttyös, fehér csokornyakkendőt, és ezen az estén nem először bámultam meg túl hosszasan, bár aztán inkább a többiek

felé fordultam. Göndör fürtjeit, amikről nem tudtam eldönteni, hogy világosbarnák vagy sötétszökek, hajzselével vagy lakkal rögzítette, hogy ne hulljanak a homlokába. Csinos megjelenését egy barna, műanyag, félkör alakú szemüvegkeret koronázta meg.

Nagyon túlóltözött volt a *Hillhouse*-hoz, és éppenhogy csak ellen tudtam állni a kísértésnek, hogy jó alaposan összeborzoljam a rendezett sörényét.

Kocka viszonzta a kritikus pillantásomat. Az ő szeme is meghatározhatatlan színű volt. Valahol a barna és a zöld között, sötét szempillákkal keretezve.

– Tehát? – faggattam tovább.

– Mi? – kérdezte, és az arcán enyhe pír jelent meg.

Cuki.

– Kérsz még egy italt? – ismételtem meg lassan.

Nagyot nyelt. Szinte úgy tűnt, mintha félt volna tőlem. Őszintén szólva ezen nem is csodálkoztam. Rajtam minden pontosan úgy nézett ki, mint egy figyelmeztető tábla: a fekete szemceruzától kezdve, amivel jó vastagon kihúztam a szemem, az óriási halálfej kivágású felsőn át a bakancsig, amivel akár még egy nehéz fémajtót is be tudtam volna rúgni. Nem tudtam zokon venni tőle, hogy eleinte óvatos volt, és hogy egészséges távolságot tartott tőlem.

De mivel kizárólag ő és én voltunk az asztalnál azok, akiknek nem volt épp egy másik személy nyelve a szájában, nem nagyon maradt más választásunk, mint hogy egymással foglalkozunk. Legalábbis ezen az egy estén.

– Köszönöm. Van még benne – mondta kicsit habozva, és fel-emelt egy poharat, amiből kiállt egy piros koktélesernyő.

– Biztos vagy benne, hogy ez a te poharad?

Ránézett a kezében lévő pohárra, és összerezte. Az arca még sötétebbé vált, és pontosan olyan színe lett, mint az esernyőé.

– A francba.

Felálltam, és a bár felé biccentettem.

– Jössz? Vagy inkább tovább akarsz bámulni a többiekre? Ugyan nekem nincs problémám a kukkolókkal. Csak valahogy nem adja meg azt a lökést, amire ma este szükségem van.

– Milyen vicces, Sawyer – szólalt meg Monica, mindenesetre azonnal lemerevedett, amikor egy fogd-be-vagy-meghalsz típusú pillantást vettem rá.

Ha valamit gombnyomásra tudok produkálni, akkor az ez a tekintet, amihez főként olyanoknak van szerencsájuk, akikről tudom, hogy előszeretettel és sokat beszélnek rólam a hátam mögött. Vagy akik lecsaptak a kezemről egy pasit azon kevesek közül, akik valaha csak minimálisan is érdekeltek.

Tényleg égető szükségem volt egy italra. Vagy háromra. Szerencsére Kocka is felállt. A keze után nyúltam, de közben Monicát és a többieket továbbra sem méltattam egyetlen pillantásra sem. A srác ujjai nagyon hidegek voltak, azt azonban nem kockáztattam volna meg, hogy elveszítssem őt a táncparketten át vezető úton, csak mert túl udvarias ahhoz, hogy bevesse a könnyökét.

Mikor a bárhoz értünk, áthajoltam a pult felett, és rámosolyogtam Chase-re. Ő volt a bártender a Hillhouse-ban, és a legutóbbi találkozásunk meztelenül végződött a lakásában.

– Rég látalak, bébi – mondta üdvözlésképpen, és egy hanyag félmosollyal ajándékozott meg. – Mit adhatok?

Két kezével mellém támaszkodott a pultra, és előrehajolt. Pont az esetem volt: sötét aura, tetoválások, kócos, sötét haj és szögletes arc, amit borosta szegélyezett. Még pontosan emlékeztem rá, milyen

érzés volt, amikor a combom belső oldalához ért. Nagy kár, hogy közben lett egy barátnöje.

– Egy bourbont kérek. És a barátomnak itt... – Ránéztem Kockára.

– Egy sört – mondta gyorsan a srác. A piros foltok közben már a nyakára is átterjedtek, és eltűntek az inge szoros gallérja alatt.

– Egy sört – ismételtem meg.

Chase egy pillanatig hol egyikünkre, hol másikunkra nézett, és felhúzta az egyik szemöldökét. Úgy látszott, mintha mondani akarna valamit, de végül csak bólintott.

– A ház ajándéka – jelentette ki, mikor nem sokkal később letette az italunkat a pultra.

– Szuper. Köszönöm.

A poharam után nyúltam, és bűnbánóan néztem Kockára.

– Nagyon rossz a névmemóriám – kezdtem. – Hogy is hívnak?

Ezen az estén első alkalommal jelent meg az arcán valami mosolykezdemény-féle.

– Grant. Isaac Grant.

Ez a fickó tök komolyan bemutatkozott a vezetéknevével együtt. Mintha egy állásinterjún lenne. Vagy mintha ő lenne James Bond.

– Dixon. Sawyer Dixon – utánoztam, és felemeltem a poharam.

– A szép estére, Grant, Isaac Grant.

A fejét csóválva koccintott velem.

– Szóval Grant, Isaac Grant, mit csinálsz te itt? – Háttal a bárpultnak támaszkodtam, hogy átlássam az egész táncparkettet. A mi társaságunkat innen alig lehetett kivenni, csak néha-néha bukkant fel Dawn haja a színes lámpák fényében.

– Ugyanazt, amit te, felteszem.

Belekortyoltam a bourbonömbe.

– Te is Dawn jó barátja vagy?

Megvonta a vállát, mintha nem tudná pontosan, mit is válaszoljon erre.

– Mindenesetre a társalgásnak nem vagy valami nagy barátja, ugye? – kérdeztem.

Ismét a mosolykezdemény. Kár. Igazából egész vonzó is lehetne – ha nem lenne ilyen elképesztően félszeg.

– Nagyon közvetlen vagy – felelte olyan halkán, hogy a hangját szinte elnyelte a dübörgő basszus.

– Átok vagy áldás. Nézőpont kérdése, Grant, Isaac Grant.

Felnyögött.

– Most már mindig így fogsz hívni?

Felé fordultam, és az oldalammal a bárpulthoz támaszkodtam.

– Mégis mire számítasz, ha így mutatkozol be? Tulajdonképpen még egy kicsit csalódott is vagyok, hogy nem mondtad meg rögtön a második keresztnevedet is.

A szemében jókedvű szikra gyúlt. A bár félhomályában még nehezebb volt kivenni a pontos szemszínét. Egy kicsit még jobban előrehajoltam, és megállapítottam, hogy az illata pontosan olyan, mint ahogyan ő maga kinéz: elegáns, tiszta és kifinomult. Minden bizonynyal valami drága arcszeszt használ. Meglepett, hogy tetszik.

– Elárulod nekem? – suttogtam.

A szeme elkerekedett. Élvezem, hogy össze tudom zavarni, állapítottam meg.

– Csak ha megígéred, hogy nem nevetsz ki – mondta.

Feltartottam és keresztbe tettem két ujjam.

– Semmiképp.

Isaac mély levegőt vett.

– Theodore.

– Isaac Theodore Grant. Tetszik nekem. Van benne valami előkelőség – biccentettem elismerően.

– Úgy gondolod? – húzta fel kétkedve a szemöldökét.

Bólintottam, és ittam még egy kortyot a whiskey-mből.

Szívből felnevetett.

– Ha ezt elmondom a nagypapámnak, akkor biztosan örülni fog – mondta. – Róla neveztek el.

Jó volt látni, ahogy Isaac egy kicsit lazábbá vált. Akkor találkoztam vele először, amikor Dawn egy előadás után összeesett – mert nyugtatót vett be, amit előtte én adtam neki. Akkor Isaac úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elhányhatja magát az izgatottságtól.

– És neked van második keresztnéved? – kérdezte egy idő után.

Összerándultam. Önkéntelenül megtapintottam a medált, ami a felsőm gallérja alatt a bőrömhöz ért. A tenyeremet erősen odaszorítottam, és kellett hozzá pár másodperc, mire képes lettem arra, hogy folytassam kis, jelentéktelen szócsatánkat.

– Isaac Theodore! Nem tudom elhinni, hogy ilyesmit kérdezel egy lánytól rögtön az első találkozás alkalmával. Már megbocsáss! – mondtam végül túl nagy szünetet tartva és egy túlzóan széles mosoly kíséretében.

Isaac tekintete a mellkasomon lévő kezemre vándorolt. Közben a homlokát ráncolta.

– Annak, hogy elcsábítottalak, megvan ám az oka – mondtam gyorsan, hogy témát váltsunk.

– Éspedig? – kérdezte.

Ki a fene képes arra, hogy egy üveg sörrel a kezében ilyen választékosan fejezze ki magát?

– Csak mi ketten vagyunk ebben a buliban, akinek az agyát nem ködösíti el a szerelem. Ez azt jelenti, hogy erősnek kell lennünk, és össze kell tartanunk, Isaac Theodore. Jöjjön, aminek jönnie kell.

Amikor mosolygott, a szeme körül egy csomó nevetőráncc jelent meg.

– Rendben.

Még egyszer felé tartottam a poharamat. Amikor az üvegét hozzáérintette, feltámadt bennem a remény, hogy az este talán mégsem lesz annyira szörnyű, mint amilyenre számítottam.

Másfél órával és három további itallal később Isaac és én ugyan még mindig nem sokkal jutottunk messzebb, ami a kötetlen társalgást illeti, de egy közös vonást már felfedeztünk egymásban: szerettük megfigyelni az embereket, főleg, ha különös párzási rituálékat hajtanak végre a táncparketten.

– Sose lennék képes így mozogni – motyogta Isaac, és oldalra döntötte a fejét. Követtem a pillantását, és észrevettem egy fickót, aki elég menő csípőmozgást adott elő.

– Meg tudnám tanítani neked.

Felhúzta a szemöldökét, és rám nézett.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy nem táncolsz?

– Nem táncolok ilyen szörnyű zenére. De tudom, hogy kell mozogni. Ha akarod, alkalomadtán négy szemközt megmutatom neked – mondtam mosolyogva.

Az arca ismét rózsaszín lett. Mostanra már ötödször sikerült elérnem, hogy elpiruljon. A tízet az este folyamán még feltétlenül meg akarom csípni.

– Az az érzésem, hogy itt – a táncparkett felé biccentett – senki nem azért táncol, mert jól érzi közben magát, hanem csak azért, hogy... – hagyta félbe a mondatát, és szorosan összezárta az ajkait.

– Hogy felszedjen valakit? – segítettem ki. – Ez így is van. A *Hillhouse* nem más, mint egy partnerközvetítő szolgáltatás begerjedt egyetemisták számára. Azok, akik itt sem találnak maguknak valakit, hagyhatják is az egészet.

Épp kortyolt egyet az üvegéből, és félrenyelt. Annyira, hogy az ital az orrán jött ki. Gyorsan adtam neki néhány szalvétát.

Olyan viccesen festett, hogy hangosan nevetnem kellett, ami pár lány érdeklődését felkeltette, akik oldalt ültek a bárpultnál, és most Isaacet és engem méregettek. Amikor feltűnően visszabámultam rájuk, és felhúztam az egyik szemöldököm, összedugták a fejüket és pusmogtak. Kicsit később jól hallhatóan vihogni kezdtek.

A szemem forgatva visszafordultam Isaachez. A srác letaglózva bámulta a sörösüvegét.

– Mi van? – kérdeztem.

Legyintett.

– Semmi.

– Azok ott? Ne foglalkozz velük! Hozzá vagyok szokva – mondtam gyorsan. A legutolsó dolog, amire szükségem volt, az az együttérzés, főleg olyasvalakitől, mint Isaac.

Meglepetten egyik lányról a másikra pillantott, majd vissza rám. Aztán felismerés gyúlt az arcán.

– Nem rád gondolnak, Sawyer.

– Mi? – kérdeztem összezavarodva.

Kiitta a maradék sörét, és letette az üveget a pultra. Tekintetét me-reven a sötét asztallapra szegezte.

– Egy szemináriumra járok velük. Ők... nem valami kedvesek.

– Mit jelent az, hogy nem valami kedvesek? – faggatóztam tovább. Nem tetszett, ahogy Isaac arckifejezése hirtelen megváltozott: olyanná vált, mintha szégyenkezne.

– Hülyeség – motyogta, el akarva terelni a szót. – Egyszerűen felejtse el!

– Mondd el, hogy mit jelent az, hogy nem valami kedvesek, Isaac Theodore! – szólítottam fel, ezúttal sokkal nyomatékosabban.

– Oké, oké – megadóan felemelte a kezét, és egy utolsó, futó pillantást vetett a lányokra. – Nem nagy dolog. Az új félév kezdete óta, három hete, valahogy... kipécézték maguknak.

– Ez mit jelent?

Ismét elpirult, de ezúttal nem tudtam örülni neki.

– Nos, az öltözködési stílusomon viccelődnek... meg egyéb dolgokon.

– Egyéb dolgokon – ismételt meg lassan.

Isaac zavarodottan megvakarta a nyakát.

– Azzal bosszantanak, hogy én... állítólag még szűz vagyok.

– És az vagy? – kérdeztem.

Határozottan a szemembe nézett, és a fejét rázta.

Aha.

– Akkor mondd csak meg nekik!

– Az nem vezet sehova. Azt hisznek, amit akarnak. Múlt héten hallottam, hogy fogadtak, ki...

– Ki...?

Megköszörülte a torkát.

– Ki fog először...

– Ki fog először lefeküdni veled? – kérdeztem feldúltan.

Kurtán bólintott.

– Honnan tudsz erről?

– Közvetlenül mögöttem ülnek. Nehéz nem meghallani minden egyes szót, amit mondanak.

Düh lángolt fel bennem, és kellett némi idő, mire újra meg tudtam szólalni.

– Ez a legízléstelenebb dolog, amit az utóbbi időben hallottam. Pedig sok ízléstelen dolgot hallok. Úgy értem, ha még így is lenne, az sem tartozna senkire. Mi jut eszükbe, hogy ilyen ostobaságot művelnek?

Isaac kicsit kinyitotta a száját, és úgy nézett rám, mintha most először venne rólam igazán tudomást.

– Megmondtad nekik, hogy szánalmasnak és undorítóknak találod őket, és hagyják abba? – kérdeztem.

A fejét rázta.

– Nekem mindegy, hogy mit gondolnak.

– Szerintem viszont ez nincs rendjén – mondtam, és megsemmisítő pillantást vetettem a lányokra. Sajnos azonban nem értem el vele a kívánt hatást. Ellenkezőleg, még hangosabban kezdtek vihogni.

Nekiveselkedtem és elléptem egyet a bárpulttól, aztán feléjük indultam, de Isaac elkapta a könyököm, és visszahúzott magához a pulthoz. Jóval magasabb volt, mint én, és a fejemet hátra kellett hajtanom, hogy bele tudjak nézni a szemébe.

– Tényleg nem fontos. És nem jelent nekem semmit.

Csitítóan mosolygott, és furcsa módon ettől a dühöm is kissé elpárolgott.

– Ennek ellenére szerintem gáz.

Oldalra hajtotta a fejét, és behatóan méregetett engem.

– Miért?

A válla felett rápillantottam a lányokra. Még mindig nem fejezték be a nevetgélést.

Menjenek a pokolba!

Lassan visszafordultam Isaachez, és a kezemet a mellkasára fektettem.

Éreztem, ahogy elakad a lélegzete.

– Mert nagyon is tetszel nekem, Grant, Isaac Theodore Grant.

Aztán lábujjhegyre álltam, és megcsókoltam.

2. fejezet

AMIKOR A SZÁM MEGÉRINTETTE AZ ÖVÉT, Isaac fojtottan felnyögött. Az ajkaimmal fogtam fel. Testemet határozottan az övéhez nyomtam, amíg ő háttal a bárpultnak nem ütközött. Kezemet felfelé csúsztattam a nyakán, aztán a hajába túrtam, és szorosabban magamhoz húztam.

Gyerünk, Isaac. Vegyél már részt a játékban.

Megnyaltam az alsó ajkát, mire meglepetten levegő után kapkodott. Keze a csípőmre siklott, és végre, *végre* viszonzta a csókot. A nyelvünk röviden, szinte félénken egymásra talált.

Aztán eltávolodtam tőle, és egy kicsit hátrahajoltam.

Az a szín, amit most vett fel az arca, egyértelműen jobban tett, mint az, amilyen még néhány másodperccel ezelőtt volt, amikor szégyenkezett.

Félig lecsukott szempilláin át nézett rám. A szeme egészen sötét volt. Hirtelen újra magához húzott, és az ajkát erősen az enyémhez szorította.

Hűha.

Isaac az egyik kezével a nyakamat fogta, a másiknak az ujjait szét-tárta a hátamon. Mélyebben csókolt, a nyelvét éhesen a számba csúsztatta. Hatalmas energia áradt át rám belőle, és egy pillanatra valóban elakadt a lélegzetem. A *térdem* ellágyult.

Az átkozott térdem ellágyult.

Ilyesmi még sosem történt meg velem.

Erősen belemarkoltam a farmeringébe, és még szorosabban magamhoz húztam. Már egyetlen milliméter sem választott el minket egymástól. A nyelvét nyalogattam, és éreztem, ahogy a mellkasa vibrál a kezem alatt. Forróság áradt szét a gyomromban, aztán még lejjebb, amikor Isaac az alsó ajkamat a fogai közé húzta, és ráharapott.

Te jóságos ég! Ki gondolta volna, hogy ez a srác így tud csókolni?

Ezúttal ő volt az, aki elhúzódott. Homlokát az enyémhez támasztotta, és levegő után kapkodott.

Pontosan úgy, mint én.

– Hol tanultál meg így csókolni, Isaac Theodore? – motyogtam, kezemet még mindig a mellkasán tartva.

Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon.

– Ti meg mi a francot csináltok? – hallatszott hirtelen közvetlenül mögülem, én pedig megfordultam.

Dawn állt ott, még egyméternyire sem tőlünk, és döbbenet bámult ránk.

Egy pillanatig fogalmam sem volt, hogy mit is válaszoljak. Mit is *csináltunk* épp? Aztán azt mondtam, ami elsőre eszembe jutott:

– Segítettem Isaacnek, hogy javítsunk a hírnevén.

Éreztem, ahogy Isaac a hátam mögött megfeszül.

Dawn gesztenyebarna haja kócos volt, és izzadt frufuját kifújta a homlokából. Kétkedve nézett hol Isaacre, hol rám.

– Visszajöttök az asztalunkhoz?

Bólintottam, és hagytam, hogy belém karoljon. Amikor néhány lépés után Isaac felé fordultam, ő a padlót bámulta.

A bár túloldalán álló lányok abbahagyták a nevetgélést.

A hétfő reggel, mint minden héten, most is azzal kezdődött, hogy az első óráim előtt egy nagy smoothie-t vettem, és azzal a kezemben sétáltam át a campus területén. Woodshill szuper volt. Ugyan én harmadéves voltam, és a campus mostanra már két éve az otthonom volt, a magas kapuívés, szép téglapületeket és a befolyásos személyek szobrait minden alkalommal úgy vettem szemügyre, mintha ez lenne az első itt töltött napom. Mindig volt valami új felfedeznivaló. Például a téglafal mintája a csillagászat épületén még soha nem tűnt fel eddig.

Letettem a smoothie-mat egy padra, elővettem a táskámból a tükkörreflexes kamerát, és leguggoltam. Ezen a lencsén át figyeltem meg a kövek mintáját. Valószínűleg ott folyt be az esővíz a falba, a nedvesség szétterjedt, és úgy színezte el, hogy olyannak látszott, mintha egy arc fordulna a nap felé.

A fény, ahogy a falra esett, a lehető legkedvezőbb volt. Még mindig a lencsén át nézve tettem egy lassú lépést hátrafelé, és a kis kereket eltekertem a megfelelő fényérzékenységre. A fókuszt manuálisan állítottam be.

Megnyomtam a kioldót. Mint mindig, a kamera halk kattanása most is izgatott bizsergést váltott ki belőlem gyomortájékon, és libabőrös lettem. A fotózás a mindenem. Nincs semmi, ami többet jelentene számomra, semmi, ami csak megközelítőleg is ennyire boldoggá tenne, mint az a pillanat, amikor tudom, hogy elkészítettem a tökéletes fotót.

Kicsivel később visszatettem a táskámba a fényképezőgépet, kezembe vettem a smoothie-t, és az előadóteremhez mentem. *A társadalom és ideológiáinak vizualizálása* az egyik kötelező szeminárium volt a szakomon, ami tetszett, és nem is untatott halálra végtelemül terjedelmes elméleti részekkel. A fotózás segítségével kellett vizsatükröznünk a társadalom bizonyos jelenségeit, és állást kellett foglalnunk róluk. Ebben a szemeszterben úgy szólt a feladat, hogy készítsünk el egy tanulmányt a társadalmi valóság kritikus megértéséről. Sajnos a záróbeszámolóhoz, amit meg kellett írunk, elméleti elemzés is tartozott. Szívesen lemondtam volna róla, de ezért a kurzusért még ezt is bevállaltam.

– Jó reggelt! – mondtam a terembe érkezve, és innen-onnan morgást kaptam válaszul.

A szokott helyemre mentem az első sorban, lehuppantam a székre, és elővettem a laptopomat a táskámból. Az összes spórolt pénzemet ráköltöttem, mikor megvásároltam, és a fényképezőgépem mellett, amit Dawn kedvesen Franknek keresztelt el, ez a legdrágább vagyontárgyam.

Ritkán költök sok pénzt. Mivel szinte kizárólag a menzán étkezem, nem kerül sokba az étel, a ruháimat pedig többnyire használtan veszem, és úgy alakítom át őket, hogy tetsszenek nekem. A Van Halen-es pólót például, amit épp viseltem, három dollárért vettem egy használtruha-boltban, Portlandben. Túl nagy volt, de a jobb oldali szegélyére kötöttem egy csomót, hogy látsszon, van alatta egy farmersort.

– Megérkezett mindenki? Akkor kezdjük is el! – mondta a tanárom, Robyn Howard, és lassan elhalkult a morajlás a teremben. Megnyitotta a prezentációját, amit projektorral kivetített egy vetítővászonra, és olyan fogalmakkal kezdett dobálózni, mint a helyi

specifikumok, a lényegiség vagy a módosítás. Nagyon kedveltem Robynt, nem utolsósorban azért, mert fiatal volt, kék volt a haja, és ellentétben sok más tanárommal, még sosem vetett rám olyan pillantást, amivel azt sugallta volna, hogy mit akarok én itt egyáltalán. Az előadásait azonban mégis csak fél füllel tudtam követni. Utálom az elméletet.

Ehelyett elindítottam a képszerkesztő programot, és megnyitottam a legújabb projektemet – egy fotósorozatot, melynek címe „Másnap reggel” volt. Az utóbbi 5 hónapban minden egyéjszakás kalandom után készítettem képeket. Természetesen nem azokról a férfiakról, akikkel együtt voltam. Az ízléstelenség lett volna, és nem is az én stílusom. Ehelyett azokat a ruhadarabokat fényképeztem le, amiket a földre dobáltunk, és megpróbáltam valamilyen különleges módon elrendezni őket. Befogtam a fénysugarakat, melyek reggel átsütöttek a függönyökön, aztán egy örökkévalóságig gubbasztottam a padlón, hogy pontosan a megfelelő pillanatban nyomjam meg a kioldót. A képek esztétikusak, elegánsak és szexisek voltak, és bárki, aki látja, úgy értelmezheti őket, ahogy csak akarja. Ez az, amiért annyira szeretem a művészetet. Nincs helyes és helytelen, nincs fekete vagy fehér. Minden helyénvaló, és mindennek megvan a létjogosultsága.

Megnyitottam a legújabb fájlt, és szemügyre vettem a fotót. Még nem szerkesztettem meg, de már most láttam, hogy szuper lesz. Az egész jelenet piros fényben úszott, és ami különösen tetszett, az az volt, hogy a kép fókusza nem a ruhadarabokon, hanem egy karórán volt. Kicsit jobban rázoomoltam a képre, hogy felismerhető legyen a számlap, ekkor mögöttem valaki felszisszent.

Megfordultam. Egy szóke lány – azt hiszem, Ashley-nek hívják – elkerekedett szemmel bámult rám.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Valami gond van? – kérdeztem.

Vékony, fehér vonallá szorította össze az ajkait, és szótlánul nézett le a saját laptopjára.

Homlokomat ráncolva fordultam újra előre.

A szeminárium további részét azzal töltöttem, hogy megszerkesztettem a képet. Miután Robyn végzett az elmélettel, végigment a padosorok között, és a munkáink jelenlegi állapotára tett megjegyzéseket. Amikor odaért hozzám, a laptopom fölé hajolt, és először megnézte az órás képet, aztán még egyszer a többit is, amiket a tanácsait követve az utolsó szemináriumunk óta néhány helyen még egyszer átdolgoztam.

– Nagyon szép, Sawyer – mondta. – Nagyon tetszik, ahogy ezen a képen itt a fénnel játszottál.

– Nem csak a fénnel – horkant fel a mögöttem ülő lány. Fogalmam sem volt, mi a problémája, és ellenálltam a kísértésnek, hogy reagáljak a megjegyzésére, amíg a tanárunk a közvetlen közelünkben volt. Hála az égnek, Robyn tapintatosan figyelmen kívül hagyta őt.

– Van már ötleted a diplomaprojektedhez? – kérdezte ehelyett.

– Még nem tudom pontosan – mondtam. – Ez itt tetszik, de még nem találok elég jónak. A portrékat érdekesnek tartom, de amikor a múlt szemeszterben azokat kellett készítenünk, akkor is hiányzott belőlük valami. Van még egy csomó képem a campusról, de ez sem tűnik számomra valahogy... – a megfelelő kifejezést kerestem – elég *fontosnak*.

Robyn melegen rám mosolygott.

– Te aztán igazi maximalista vagy.

– Csak ha a fotózásról van szó.

– Ne hagyj magadnak túl sok időt gondolkozni! Nagyon tehetséges vagy, de gondolj arra, hogy szakdolgozatot is kell írnod. És az